

DE VERKLARING VAN EEN STERVENDE. — *The Lancet* van 10 Juni behandelt het vraagstuk van het ontvangen van mededeelingen uit den mond van een stervende. Een Canadeesche rechter is van meening, dat de arts meer dan andere personen, behalve de geestelijke, zulke mededeelingen verneemt. En deze kunnen voor den rechter van groote waarde zijn, aangezien de mensch, die den dood voor oogen heeft, geen reden meer heeft om te liegen en zich daarentegen ernstig vermaand gevoelt om de waarheid te spreken. Nu kan de arts door de aldus ontvangen mededeelingen in staat zijn, het recht te dienen en onrecht, wellicht voorgenomen misdaden, te verijdelen. Verondersteld wordt natuurlijk, dat hij niet verplicht is, deze mededeelingen te verzwijgen.

The Lancet merkt hierbij op, dat de arts niet in de eerste plaats aan deze dingen heeft te denken: hij is er om te helpen of althans het lijden te verzachten. Eerst daarna komt de plicht, waartoe de Canadeesche rechter hem aanspoort. Deze acht het ook gewenscht, dat de arts den zieke, als zijn toestand hopeloos is, hiervan op de hoogte brengt, opdat hij noodige maatregelen kan nemen. Ook dit zal in vele gevallen achterwege moeten blijven, omdat zulk een mededeeling noodlottige gevolgen kan hebben. Ieder geval eischt beoordeeling op zich zelf.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

JUSTITIEEL ONDERZOEK BIJ DOODGEBOREN VRUCHT.

Eenige weken geleden leidde ik de bevalling bij een mijner patiënten, een II-para. Ruim een week vóór de bevalling was patiënte nog door mij onderzocht. Ik had toen geen foetale harttonen gehoord en patiënte voelde geen leven. Daar zij kort vóór dit onderzoek op een glad gewreven zeil was uitgegleden, waarbij zij zeer zwaar was neergekomen, lag het vermoeden voor de hand, dat door geheele of gedeeltelijke loslating der placenta de vrucht was afgestorven. Hoewel wat lang durende, ten gevolge van een eenigszins vernauwd bekken, verliep de bevalling normaal en werd een dood kindje geboren. De placenta kwam onmiddellijk na de vrucht.

Toen ik den volgenden dag mijn kraamvrouw bezocht, hoorde ik tot mijn verbazing, dat zij door een rechercheur van politie was gehoord. Wat toch was het geval? De ambtenaar van den burgerlijken stand had namelijk geen genoegen genomen met de door mij ingevulde doodsverklaring en vermoedde misdaad. Ik had ingevuld: loslating der placenta waarschijnlijk ten gevolge van een val; vrucht voldragen. De betreffende ambtenaar had de politie met het geval in kennis gesteld en zoo is het gekomen, dat een kraamvrouw van nog geen 24 uur, zonder voorkennis van den behandelenden geneesheer, terwijl de verpleegster gelast werd de kamer te verlaten, door een rechercheur een verhoor werd afgenomen. Ik heb mij toen onmiddellijk begeven naar het naastbijzijnde politiebureau, doch daar de commissaris toen niet aanwezig was, kon men mij slechts onvoldoende inlichtingen verschaffen. Den daarop volgenden dag sprak ik met den hoofdcommissaris erover, die mij zeide mijn standpunt best te kunnen begrijpen, maar dat de politie, wanneer de ambtenaar van den burgerlijken stand het noodig oordeelde, een onde zoek moest instellen ingevolge de tegenwoordig geldende instructie.

Ik vraag mij af: is dit een manier om uitvoering te geven aan iets, dat tot wet verheven is? Moeten wij zonder protest dulden, dat een wildvreemde man zich toegang verschaft tot de kraamkamer om daar een niets vermoedende vrouw, soms afgetoofd door vermoeienis en emoties, een verhoor af te nemen, alsof zij een misdaad heeft begaan? Er was droefenis in dit huis, omdat de ouders met verlangen hadden uitgezien naar de geboorte van het tweede kind; misdaad was hier ver te zoeken. Of meende de ambtenaar van den burgerlijken stand, dat een vrouw, als zij geen kind meer wilde hebben, zou wachten met er iets aan te doen, totdat de vrucht vrijwel voldragen was? Allerlei vragen dringen zich aan iemand op om veront-